

skaffe dem andre Boliger i de Regeringen tilhørende Ejendomme i Stormgade, være et aldeles underordnet Hensyn. Jeg har undersøgt denne Sag meget nøje, og jeg maa tilstaa, at jeg ikke har kunnet føle mig overbevist ved de gjorte Indvendinger. Naar man har gjort gældende, at de Rum, der vilde indvindes, vilde være mindre velskikkede til Museumsbrug, kan jeg delvis indrømme det, men jeg maa dog fastholde, at de kunne bruges, og at der er stærkt Brug for dem. Det forholder sig nemlig ganske rigtigt, som det ærede Medlem for Verninge (H. Holm) udtalte, at Tilstanden, som er her, er i Virkeligheden uforsvarlig. Der ligger i Kælderen en Samling, der har kostet 10,000 Kr. for Staten at erhverve, og som ikke har kunnet pakkes ud. Nogen Plads vil man altid vinde, da de to Fløje af Prinsens Palæ vilde blive ledige og ligeledes en lille Sidebygning, og jeg maa tilstaa, at jeg for mit Vedkommende mener, at dette er saa meget værd, at man nok bør bringe dette lille Offer. Jeg kan derfor ikke andet end beklage, at man ikke har villet tiltræde det Ændringsforslag, jeg har stillet. Var det blevet vedtaget, vilde jeg derefter være kommen med et Forslag paa Tillægsbevillingslovforslaget til de Udgifter, der vilde være nødvendige i den Anledning, og som ikke vilde være blevne saa overmaade store; men som Sagen nu staar, tager jeg selvfølgelig Forslaget tilbage, efter at jeg har udtalt mig derom. Jeg tager altsaa Forslaget under Nr. 112 tilbage.

Formanden (*Sofus Høgsbro*): Forslaget under Nr. 112 er taget tilbage. Er der nogen, der optager det? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (*Sthyr*): De to Forslag angaaende Rentenedsættelsen behøver jeg ikke at udtale mig om. Jeg kommer dernæst til Forslaget under Nr. 122, som angaar Tilskud til Hassagers Kollegium. Her kunde jeg have meget at sige, men jeg skal befytte mig paa at tale saa kort som muligt. Jeg skal indrømme, det er sandt, at vi have alt for mange Studenter her i Landet. Jeg har ved en anden Lejlighed i Landstinget sagt det samme, og det er nu for at udtale en Advarsel imod at forøge Antallet af Studenter, at jeg nævner det her. Vi have, efter hvad jeg mener at kunne antage efter gammel Erfaring, vel omtrent Brug for 200 Studenter om Aaret, og vi have nu i en Aarrække haft det dobbelte

Antal. Ganske vist er der mange, der gaa bort fra Studierne, men det er dog alligevel saaledes, at Rammerne aarlig overfyldes, og derfor er der Grund til at gøre, hvad man kan, for ikke at skaffe stærk Tilgang. Jeg er derfor ganske enig i de Bestræbelser, der gaa ud paa at indskrænke Understøttelserne til dem, der give sig til at studere, til dem, der forberede sig til Studentereksamen. Det er der imidlertid ikke Tale om her. Her er der Tale om Mennesker, der ere Studenter og trænge til Understøttelse, og det forekommer mig, at dette, at en Dame skænker en saa stor Del af sin Formue til et saadant Formaal som det, der her er Tale om, nok kunde opfordre til, at man fra Statens Side giver en Støtte. Der er desuden en anden Grund dertil, som jeg vil tillade mig at anføre. Der blev nævnt: Fribolig, og det er ganske rigtigt, at der efter Testamentet skal ydes Fribolig til en Professor. Forholdet er nu dette, at den Bygning, der staar derude, kun skal bruges til Bolig for Professoren og til Bolig for Gartneren, hvorimod de Studenter, der skulle bo der, skulle have Bolig i en ny Bygning, der skal opføres. Nu er der i mange Aar intet som helst gjort ved denne Ejendom, saa Tilstanden er forfærdelig, baade hvad Bolig og Have angaar, og de 20,000 Kr., som ere testamenterede til at istandsætte Bygning og Have for, og opføre en ny Bygning for, slaa aldeles ikke til. Derimod kunne de nok forslaa til at reparere den gamle Bygning. Man kunde da, hvis man fulgte den Fremgangsmaade at nægte det foreslaede Beløb, udsætte sig for den efter min Mening ikke blot ubehagelige men temmelig uanstændige — om jeg maa bruge dette Udtryk — Konsekvens, at man nok skaffede Professoren Bolig men ikke skaffede Bolig til Studenterne. Dette er ogsaa et Hensyn, der har bevæget mig til at henstille til Rigsdagen, om man ikke vilde give dette Tilskud og gøre det hele færdigt paa en Gang. Der er forskellige Meninger om Sagen, men jeg skal tillade mig at anbefale at følge det Flertal, som har foreslaaet, at Bevillingen gives. Naar jeg derefter gaar over til Forslagene paa § 26, saa findes der et Forslag om Tilskud til „Kristelig Forening for unge Mænd“ i Kjøbenhavn til Hjælp ved Erhvervelsen af en Foreningsbygning. Efter de Udtalelser, der ere komne fra de ærede Medlemmer for Verninge (H. Holm) og Ribe (Busk) mener jeg at kunne fatte mig temmelig kort. Jeg skal kun sige, at min Stilling til denne Sag